

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/216/2019
Identifikačné číslo spisu: 3115212448
Dátum vydania rozhodnutia: 18.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3115212448.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu REALITY - VĚŘITEL CZ s.r.o., so sídlom v Českej republike, Štěpánská č. 1742/27, Nové Město, Praha, IČO: 27 725 537, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., so sídlom v Trenčíne - Opatovej, Potočná č. 650/135B, IČO: 36 857 882, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17 C XXI., o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. júna 2019 sp. zn. 17 Co XXX/XXXX, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. februára 2018 č. k. 17 C XXX/XXXX-XXX zamietol žalobu, ktorou sa žalobca podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) domáhal, aby žalovanej bola uložená povinnosť nahradiť mu škodu vo výške 74 277 898 €. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že na žalobcu bola platne postúpená iba pohľadávka vo výške 8 162 716,59 € postupcom REALITY, a.s. (ďalej tiež „úpadca“), nie však aj pohľadávka vo výške 66 115 182,90 € iným postupcom (obchodnou spoločnosťou REALITY - OBCHODNÁ a.s.). Súd prvej inštancie preto v ďalšom posudzoval opodstatnenosť žaloby o náhradu škody len vo výške 8 162 716,59 €. Konštatoval, že ak táto škoda mala vzniknúť v súvislosti s vyhlásením konkurzu, ide jednoznačne o škodu spôsobenú v dôsledku nezákonného rozhodnutia, teda nie nesprávneho úradného postupu, ako uvádzal žalobca. Súd prvej inštancie zdôraznil, že ide o dva rôzne nároky. Uplatnenie nároku na náhradu škody zo zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie je podmienené zrušením alebo zmenou rozhodnutia orgánu verejnej moci (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), k tomu ale v danom prípade nedošlo. K otázke vzniku prípadnej škody v súvislosti s činnosťou správkyne konkurznej podstaty súd uviedol, že správkyňa zodpovedá za škodu podľa § 12 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch (ďalej len „zákon č. 8/2005 Z.z.“); štát za ňou spôsobenú škodu nezodpovedá (§ 12 ods. 3 zákona č. 8/2005

Z.z). Zodpovednosť štátu nemožno vyvodzovať ani v prípade, že súd zanedbá povinnosť vykonávať dohľad nad činnosťou správcu podľa § 41 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii. Navyše, konkurzný súd sa v danom prípade zaoberal návrhom na preskúmanie postupu správkyne v konkurze a vykonával dohľad nad činnosťou správkyne. K argumentácii žalobcu, že k nesprávnemu úradnému postupu došlo aj v rámci daňových konaní v dôsledku nezákonných rozhodnutí správcu dane, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca sa teda mal domáhať zodpovednosti za škodu pre nezákonné rozhodnutie správcu dane. Dodal, že postup správcu dane pri prihlasovaní pohľadávok do konkurzu nie je úradným postupom správcu dane, ale výkonom oprávnenia veriteľa voči dlžníkovi (úpadcovi). Z týchto dôvodov súd prvej inštancie po konštatovaní, že nebola preukázaná škoda, za ktorú by zodpovedal štát podľa zákona č. 514/2003 Z.z., žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou výšky žalobcom tvrdenej škody.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. júna 2019 sp. zn. 17 Co 142/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny [§ 387 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. V odôvodnení uviedol, že je nesprávny názor žalobcu, podľa ktorého pre dôvodnosť jeho žaloby nie je rozhodujúce to, ako bola požadovaná škoda špecifikovaná. Zmluvou o postúpení pohľadávky sa totiž prevádza pohľadávka ako predmet právnych vzťahov. Pre určitosť zmluvy o postúpení pohľadávky je preto nevyhnutné, aby postupovaná pohľadávka bola špecifikovaná určito a nezameniteľne. Je pravdou, že táto špecifikácia nemusí spočívať v uvedení právneho dôvodu pohľadávky, ak je pohľadávka dostatočne špecifikovaná inak. Ak však právny dôvod postupovanej pohľadávky v zmluve o postúpení uvedený je, ide o významný údaj z hľadiska špecifikácie predmetu zmluvy a nemožno ho považovať za nezáväzný. Pokiaľ teda žalobca uplatňuje žalobou práva, ktoré mal nadobudnúť zmluvou o postúpení pohľadávky, je aktívne legitimovaný len v rozsahu tých práv, ktoré vyplývajú zo zmluvy o postúpení pohľadávky, a to čo do dôvodu i výšky. Z uvedeného vyplýva, že pre dôvodnosť žaloby je jednoznačne rozhodujúce aj to, ako bola požadovaná škoda špecifikovaná v žalobe a v zmluve o postúpení pohľadávky. Pokiaľ je v zmluve o postúpení pohľadávky jednoznačne vyčíslená jej výška, nie je nadobúdateľ pohľadávky aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby o zaplatenie vyššej sumy. Ak je zmluvou o postúpení pohľadávky táto špecifikovaná ako pohľadávka z náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri vyhlásení konkurzu a samotným vyhlásením konkurzu, nie je nadobúdateľ pohľadávky aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby založenej na iných skutočnostiach (v tomto prípade napríklad na tvrdení nezákonnosti rozhodnutí správcu dane). K záveru súdu prvej inštancie, že za škodu, ktorá vznikla účastníkom konkurzného konania alebo tretím osobám v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi konkurznej podstaty zákonom alebo súdom v súvislosti s výkonom funkcie správcu, zodpovedá správca konkurznej podstaty, odvolací súd uviedol, že tento záver vyplýva z § 12 ods. 1 a 3 zákona č. 8/2005 Z.z. Štát nezodpovedá za škodu spôsobenú porušením povinnosti správcu v konkurznom konaní. Pokiaľ sa súd prvej inštancie zaoberal aj prípadným pochybením konkurzného súdu, dospel k správnejmu záveru, že zodpovednosť štátu za škodu založenú na nezákonnom rozhodnutí o vyhlásení konkurzu je podmienená zrušením takého rozhodnutia (§ 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Správny bol tiež záver súdu prvej inštancie, že v danom prípade táto podmienka splnená nebola, keďže dotknuté rozhodnutie konkurzného súdu nebolo zrušené.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a tiež § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Po podrobnom opísaní priebehu a výsledkov konania na súdoch oboch inštancií uviedol, že ich postupom mu bola znemožnená realizácia jemu patriacich procesných oprávnení do tej miery, že došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces. Rozhodnutia týchto súdov spočívajú na nesprávnych právnych záveroch. Súdy totiž prehliadli a v rozpore so zákonom posúdili jednoznačne nesprávny úradný postup správcu dane, rovnako správcu úpadcu a predovšetkým samotného konkurzného súdu, ktorý nijakým spôsobom nereagoval na hrubé porušenie zákona správcou úpadcu, hoci musel mať o ňom vedomosť. Nápravu mohol zjednať len konkurzný súd, ten však tak nekonal, svoje povinnosti zanedbal, v dôsledku čoho bol jeho úradný postup nesprávny a zakladajúci zodpovednosť žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Aj správca úpadcu hrubo porušil svoje povinnosti, lebo včas nepoprel sporné pohľadávky. Konkurzný súd ho ale napriek tomu ponechal vo funkcii, jeho (úradný) postup pri výkone dohľadu nad správcou bol preto nesprávny

a jednoznačne zakladal zodpovednosť štátu za škodu. Súdny na tieto okolnosti dostatočne neprihliadli a v odôvodneniach svojich rozhodnutí na ne nereagovali. Ich rozhodnutia sú z tohto hľadiska nepreskúmateľné. Podľa presvedčenia žalobcu je úradný postup konkurzného súdu nesprávny vždy vtedy, keď náležite nereaguje na odôvodnené podnety alebo návrhy účastníkov konkurzného konania. Žalobca v danom prípade neodvodzoval uplatnený nárok na náhradu škody z okolností existujúcich na strane správcu, ale na strane konkurzného súdu. To však súdy nevzali na zreteľ. Tvrdenia žalobcu vytrhli z kontextu a rozhodli vecne nesprávne. Správne neposúdili ani argumenty žalobcu týkajúce sa úradného postupu správcu dane, ktorému žalobca vytýkal, že neoznámil zrušenie platobných výmerov a nevzal späť prihlášky pohľadávok, ktoré boli priznané týmito výmery. Správca dane v dôsledku svojho nesprávneho úradného postupu získal v konkurznom konaní jednak neoprávnenú prihlásenú pohľadávku považovanú za zistenú (vo výške 40 844 536 Sk), jednak pohľadávku proti podstate v tej istej výške. Súdny oboch inštancií sa týmito, pre vec významnými okolnosťami, nezaoberali, i keď bolo preukázané jednak to, že správca dane ako veriteľ prihlásil do konkurzu pohľadávku založenú na rozhodnutiach, ktoré nepochybne vydal ako orgán verejnej moci, jednak to, že tieto jeho rozhodnutia boli jeho nadriadeným daňovým orgánom zrušené. Správca dane ale napriek tomu na prihlásenej pohľadávke zotrval. Z týchto dôvodov žalobca žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

I.

7. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho

vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

10. Pokiaľ žalobca namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné z dôvodu nedostatku jeho riadneho odôvodnenia, dovolací súd poukazuje na stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. I keď CSP v súvislosti s úpravou dovolania a dovolacieho konania nepozná pojem „iná vada“ tak, ako ho uvádzali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, je nepochybné, že k procesným vadám odlišným od väd zmätočnosti (k vadám označovaným predchádzajúcou právnou úpravou ako „iná vada“) môže v praxi všeobecných súdov dochádzať (a dochádza) aj v súčasnosti. Uvedené stanovisko je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za aktuálne aj v súvislosti s ustanovením § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) považuje toto stanovisko za súladné s právnou úpravou obsiahnutou v CSP (I. ÚS 61/2019).

11. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. V preskúvanom prípade odvolací súd v odôvodnení rozsudku citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Vychádzajúc z obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 CSP) možno konštatovať, že odvolací súd dal odpoveď na odvolaciu argumentáciu žalobcu a vysvetlil, prečo žalovaná v danom prípade nenesie zodpovednosť za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa názoru dovolacieho súdu ide o odôvodnenie, ktoré v dostatočnom rozsahu vystihuje podstatu právnych úvah a záverov, so zreteľom na ktoré odvolací súd považoval prvoinštančné rozhodnutie za vecne správne. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP mal dovolací súd na zreteli náležitosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, nie otázku správnosti právneho posúdenia (právnych záverov odvolacieho súdu), na ktorom je založené dovolaním napadnuté rozhodnutie. Dospel pri tom k záveru, že obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobcu, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozpore s § 220 ods. 2 CSP. Za procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

12. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že žalobca vidí procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj v tom, že súdy založili svoje rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd preto pripomína, že konštantne zastáva názor, podľa ktorého sa realizácia procesných oprávnení strany neznemožňuje nesprávnym právnym posúdením veci (R 54/2012, R 24/2017, 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018).

13. Pre prípad, že žalobca vytýka súdom nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

14. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nevyplýva.

II.

15. Žalobca ďalej v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

16. Otázkou relevantnou z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine) alebo otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii alebo interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

17. Rozhodnutiu všeobecného súdu (vo veci samej) v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza činnosť, v rámci ktorej súd rieši celý rad otázok, ktoré majú rôzny význam pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Vzhľadom na dovoláciu argumentáciu žalobcu treba zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017). Dovolací súd v žiadnom prípade nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, ktorý by mohol a mal podrobiť posúdeniu všetko, čím sa zaoberal súd prvej a druhej inštancie. Z povahy dovolania a dovolacieho konania vyplýva, že najvyšší súd nemôže posudzovať všetky procesnoprávne a hmotnoprávne otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním).

18. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP musí byť v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, o ktorú otázku (otázky) dovolateľovi ide, a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť, prípadne aj dôvodnosť dovolania. Dovolací súd v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je oprávnený a ani povinný zakladať svoje úvahy na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli pri svojej argumentácii, že ide o otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo o otázku dosiaľ dovolacím súdom neriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), prípadne otázku, ktorá je dovolacím súdom posudzovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP (m. m. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

19. V danom prípade žalobca podrobil kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, obšírne vysvetľoval, v čom vidí nesprávnosť právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno však ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku (resp. otázky) riešenú odvolacím súdom považoval za dosiaľ dovolacím súdom neriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017). Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

III.

20. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

21. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) podľa § 447 písm. c/ CSP a vo zvyšnej časti podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.